Podmínkou pro vznik nároku jest dle znění § 40 zák. pouze, aby neschopnost ke službě n a s t a l a v 5 letech. Že by byl nárok ten prekludován, nebyl-li v tomto 5letém termínu podáním žádosti uplatněn nebo dokonce nebyla-li v termínu tom zjištěna se strany úřadu neschopnost ke službě, zákon ani nestanovil, ani to vzhledem k jeho přesnému znění z něho vyvozovati nelze a zejména není myslitelno, že by zákon chtěl učiniti existenci nároku toho závislou na činnosti nebo nečinnosti úřadu, tedy na okolnosti od vůle strany nezávislé. (Srovnej nál nss-u Boh. 4537 adm.)

Nař. rozhodnutí, vycházejíc z opačného názoru, nemá tedy opory v zákoně.

Žal. úřad sleduje sice v odvodním spise zmíněný nález i dále a dovozuje v jeho smyslu, že st-l by byl mohl po rozumu § 40 prov. nař. k cit. zákonu (Věstník býv. min. války č. 52 bod 172, resp. Rendeletek Tara z r. 1875 č. 166) nárok na přídavek za zranění uplatniti s úspěchem, jen kdyby byl podal žádost za jeho přiznání do 5 roků ode dne svého zranění, tedy do 8. dubna 1923 a nikoli až v prosinci 1923, ale přehlíží při tom, že se tímto ustanovením zachovává nárok na přídavek za zranění až do okamžiku přeložení do výslužby oněm gážistům, kteří, ač zraněni, dále aktivně slouží, tedy činnou službu skutečně dále konají a kteří by — popírajíce další činnou službou svoji neschopnost ke službě — mohli nároku na přídavek za zranění podle zákona v 5 letech pozbývati, — a že není opory ve spisech pro tento předpoklad, že st-l po svém zranění činnou službu skutečně dále konal, ať v býv. armádě rak.-uh. ať v armádě čsl.

Splnění tohoto předpokladu (konání činné služby) shledává odv. spis neprávem v tom, že svojí přihláškou žádal st-l o převzetí v hodnosti gážisty v záloze, neboť toto přihlášení samo o sobě nemůže nahraditi zákonný předpoklad skutečného konání činné služby vojenské.

Č. 5848.

U č i t e l s t v o: * Z usnesení vlády z 22. února 1923 k resoluci přijaté sněmovnami k zákonu o požitcích státních zaměstnanců č. 394/22, resp. výnosu min. škol. ze 17. března 1923 čís. 2642 pres. věstník č. 50, nemůže učitel veřejné školy národní odvozovati práv. nárok na poskytnutí odměn v usnesení tom uvedených (t. zv. starobní odměny).

(Nález ze dne 7. září 1926 č. 18.164).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4442 a 4483 adm.

V ě c: Edmund D. v R. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odměny dle vládního usnesení z 22. února 1923.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-li byla výnosem zšr-y mor. ze 7. března 1924 v souhlasu se zv-em povolena podle výnosu min. škol. ze 17. března 1923 č. 2642 pres. odměna ročních 400 Kč s účinností od 1. ledna 1923. K žádosti st-le z 20. března 1924, aby mu byla přiznána ještě další odměna 400 Kč od 1. ledna 1923 vzhledem k tomu, že jeho skutečná služba přesahuje dobu potřebnou k dosažení VII. hod. třídy 4. plat. stupně o více

než 7 let, sdělila zšr st-li výnosem ze 14. dubna 1924, že nemá ještě nároku na druhou starobní odměnu, poněvadž byl zařazen do VII. hod. třídy 4. plat. stupnice od 1. září 1919. V odvolání namítal st-l, že podle propočtení let překročil dnem 1. ledna 1923 služ. dobu potřebnou k dosažení VII/4 o 7 let 9 měsiců a že mu tudíž přísluší nárok na druhou odměnu.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto z důvodu výnosu zšr-y, jakož i z dalšího důvodu, že jest povolování odměn ve smyslu výnosu min. ze 17. března 1923 č. 2642 pres. věcí volné úvahy školních úřadů a že tedy st-l nemá zákonitého nároku na takovou odměnu.

Stížnost shledal nss bezdůvodnou.

St-l domáhal se odměny jedině na základě výnosu min. škol. ze 17. března 1923 č. 2642 pres. Také nař. rozhodnutí dovolává se tohoto výnosu. Z výnosu toho, jak byl uveřejněn ve Věstníku uvedeného min. z 15. dubna 1923 pod č. 50, je patrno a také stížnost to uznává, že při něm nejde než o pouhou reprodukci usnesení vlády z 22. února 1923. Stížnost spatřuje v tomto usnesení provedení zákonodárného aktu, poněvadž bylo vydáno ku provedení resoluce obou sněmoven Nár. Shrom. Leč resoluce oběma sněmovnami Nár. Shrom. není žádnou právní normou a tudíž nemůže býti pro ty, jichž se týče, zdrojem subj. práv, ani netvoří pro vládu směrnici pevně závaznou, kterou by byla povinna se říditi.

Usnesení vlády shora uvedené neposkytuje obsahově právního nároku na odměnu, ježto stanoví, že státním zaměstnancům m o h o u za určitých podmínek býti povoleny roční odměny starobní. Jest tudíž poskytování těchto odměn toliko fakultativní. (Viz též nálezy Boh. 4442 a 4483 adm.).

Nemá-li nároku na odměnu tu státní zaměstnanec, nemá jej ovšem ani učitel a nebylo pak třeba vůbec zkoumati, zda by se ono usnesení dle čl. II. resp. IV. zák. par. na učitele vůbec vztahovalo. — — —

Č. 5849.

S a m o s p r á v a o b e c n í: K výkladu § 27 obecní fin. novely.

(Nález ze dne 8. září 1926 č. 17.743).

V ě c: Pražská železářská společnost v Praze (adv. Dr. Frant. Zvoníček z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúč. obec D. adv. Dr. Otakar Bleha z Prahy) o zvláštní příspěvek dle § 27 fin. nov. obecní.

V ý r o k: N a ř. r o z h o d n u t í z r u š u j e s e p r o n e z á k o n n o s t.

D ů v o d y: Ve schůzi ze 6. dubna 1924 usneslo se obecní zastupitelstvo v D., že bude žádati od stěžující si společnosti zvláštní příspěvek dle § 27 fin. novely v obnosu Kč 15.941 k částečné úhradě schodku z obecního rozpočtu na rok 1924; usnesení to obecní zastupi-